

Da li se koga tiče
Kada mučitelj omču
Na svoje grlo namiče
Da li se koga tiče
Ako se desi
Da na ista vešala
I nas obesi

Gladan u glavi
Nema odbrane
I sumnju jede
Sa mrvom hrane
Iz praznih usta
I svet prazan
Rečen al opet
Neiskazan

Da ga više sluhu bude
Hleb istine neko mora
Snagom glasa da izvuče
Bogovi mogu ali tek uče
Da nadvise jače ljude

VRŠAC NA OBALI SAKRIVENOG MORA

Zaklonjeni prozorom voza
Krovovi pšeničnih gradova
Uzdihu se u nebo prastarog žara
Obrasla ih moga uma loza
Uhvaćena šakom veštoga užara

Zračna konačišta crkveni zvonici
Krtičnjaci i smrt
Kuju čitam sredinom leta
Na groblju pored nevelike šume
Ispunili su me kao noć svici
Izvorima svetlosnih pokreta

Koji to slikar nad Panonijom
Crta lice kiše
Linija kojom ide
Prevara ga u oblačnu ruku
Tijih voda šum i ništa više
Od tišine ne poziva čula
Da se svuku

Pljušti žito zrelo žito
Iz sunčevog snopa
Pada u moj vid pod kopito
Razigranog konja
Vidim ga u ognju galopa
Troši seme zraka
Dahće nezasio

Zbog čoveka koji
U crvenoj njivi maka
Hoće svoju glavu da zakopa

I more skriveno čujem šapatom
Kopača zove svojim bratom

SMRT KONJA USRED DANA

Tamo napolju
Crn ispod crne rude
Crkava konj
Sedimo na dnu jeseni
U radničkom restoranu
Posipamo hleb solju
Govorimo

Tako je moralo
Da bude
Zar se ništa bolje nije moglo
Da dogodi u ovom danu
Crkava konj
Na svetlom kosturu
Podrhtava mu koža
Iza susednog stola
Uznemiren gost vrhom noža
Ispisuje u vazduhu
Do đavola

U ratu se događaju
Strašnije stvari
Jači kolju slabije
Na kraju
I jedne i druge
Slave lešinari
Slavna smrt
Strašna smrt
Zapevaše njeni gosti u horu
Jedemo svoj hleb i so sanjarimo
Da bolujemo od morske bolesti
A gde je more
Mi nikad nismo
Bili na moru

BRAT NEPOVRAT

BRAT NEPOVRAT

Zamorila me kiša osame
Zamorila me u mimohodu
Samo Brat Nepovrat rame uz rame
Sa mnom do grla gazi vodu

Prema nebu iznad zemlje pijane
Morem beskrajnim
Malo ih je
Sa tajnama zavičajnim

Zvezde pretvorene u naše stope
Sijaju dok ih morski talas ne zapleni
Gladnima treba više vremena da se utope
Lakši od vode liče na cvet vodeni

Zamorila me teška kiša
Ne mogu da jedem od umora
Nema stomaka ispod mog kajiša
Pojeo sam sve osim govora

PRAŠKI KROVOVI NE ZAVEJANI

Na temelj grada
Verni sneg pada
Na temelj grada
Da napada čist

S krova raste krov
Crep mu crven nov
A drhtav nad njim
Večni barjak dim

Snežnu dubinu
Krilom raskinu
Ali visinu
Ne razminu još

LED DOLAZI

Nezadrživo
Dolazi led
Nezadrživo
Ledolomci

Smrznućom
Jožef Atili
Počasne straže
Lažan su red

Po njemu se
Ravnica zove
Pretvorena
U grobove

Po njemu se
Ravnica zove
Opet veruje
U brodove

Mislim na Dunav
Teče li mi
Mislim na led
Odlazi li

Mislim na Jožefa
Šta li mu je
Kad ne drhti
Dobro mu je

TETIS

Sa kostima velikih ribara
Kosti riba sasvim pomešane
Donosi mi oko dok otvara
Zaboravom dignute nišane

Svom rođenju tiho teku reke
Pokazuje izvorište more
U nevidu čije su oseke
Spustile se niz žive ponore

Pepelnici usnom samokresa
Zaludnici sa ugljenom koplja
Od besmisla zidaju nebasa
Po gumnima ovršenog snoplja

Na grobnice pečenog kamena
Sleću vrane rugalice svrake
Dok za grane morskoga imena
Hvataju se mahovina šake

U tvrđave kolje i lobanje
Gvozden vešar s visina se sruči
Prema njemu glasno mi stradanje
I okean neopevan hući

radomir andrić